

VARADINA OBRADOVIĆ, rođena 15.08.1955.

godine u Požarevcu. Završila je Gimnaziju, u čijem su listu "Razvitak" objavljene njene prve pesme.

Objavila je knjigu pesama "Zrno feniksovo".

Pesme su joj objavljivane u "Antideponiji", „Savremeniku“ , "Književnim novinama" , "Stigu".

Član je književnih klubova u Beogradu: "Ivo Andrić", "Branko Ćopić", SKOR, a i osnivač je podružnice SKOR-a u Prugovu.

Uskoro će objaviti sledeću zbirku pesama.

Član je književnog kluba "Braničevo" u Požarevcu.

Živi i radi u Prugovu

STRAŽAR

Neomeđena duša

na poprištu suncohvata

stražari umesto slomljenog krsta

na crkvištu vasseljene

TIHOVANJE

Topim sama svoje duše glečer.

Već sam pri dnu Gospodovog dara.

Spremam sebi odlazak zauvek.

Osvrćem se oko svoga stuba.

Ja sam sama. Stub providan. Loman.

Moju zvezdu dohvatila nisam.

06.09.2010. Prugovo

UMINULO CRKVIŠTE

Tamo gde je uminula crkva,
gde su preci sejali molitve,
ostao je stub svetlosti guste.
Onemela lebdi kao rojište.

TRENUTAK RAJA

Koraci trenutka lebde stopama
praiskonskih šetača.
Stopili smo duše
pod jednim zrakom Sunca.
Sklopčali smo živote male
kao punu šaku hlebnog žita.
Zvuci muzike dobuju
o tektonske ostatke
obrasle zelenim mladicama.
Nalažemo sitne darove.
Bogom nam date,
u svitak iskri prolaznosti,
a snove raspršujemo
po platnu svemira.

28.08.2010. Zaova

KAD SE PESNIK U PESMI TRAŽI

Kad pesnik u sebe zaroni
svaka mu reč po dukat vredi
melje planine crne
razdvaja oblake guste
kosi neposejana žita
buni narod u gladne godine
sa neba očas zvezdu skine
decu ljubavi po vasioni seje
porađa nerotkinje snene

cvetove u divove pretvara
junake kroz vekove oživi
proleće bolje no kičicom slika
zimu strahovima zaodene
odmah reku u more uliva
a jezero sa vilom privenčava
jednu ljubav iz žuči istače
od zavičaja raj iz bajke pravi
a od žene boginju od zlata
od seljaka – nebeskog orača
iz slavuja žar ptica poleti
plamen mu se ko život ugasi
a duša mu kao lava kulja
ne da lavi da je voda stvrdne
nit vazduhu da je razgoreva
već s kresivom trči međ ljudima:
tamo gde se njegov plamen primi
ili svetli ili sve opusti.

Mira nikad u njegovoj duši
Šta li njega u kosidbu tera
u visine a i na dno mora?
Dal` ga đavo il` anđeo vodi?
Dal` je vrpca il` svilena ruka?
Nikad mira nesrećnom pesniku!
Mala zemlja a široka duša
k`o zeleni livadski ćilimi,
i oni mu pokadkad malešni;
uzme pero šara po svetu
gde mu mis`o zastane u glavi
tu rasprostire svoje duše dvore.

20.03.2008. Prugovo

MORAVI DRUGI PUT

Nisi mogla više da me čekaš!
Pretvorila si se u zmijolike rukavce,
raširila ruke kao majka odgrizlanjive
sa neobranim žutim klipovima,
sažvakala zelene detelinke kao skotna zečica,
iščupala korenje topola kao zdrave zube
i sve poslala u Crno more,
da se tamo taloži i gnoj
i krv i crv.
Rasula si vodene kose kao vila
a sprudovi ti se belasaju
kao mrtve mreene.
A ti žuriš k meni!
Ne mariš za tuđe atare!
Evo, došla si do brane,
uskoro ćeš kao ajkula
da joj odgrizeš trup,
i onda, evo te meni,
da mi odneseš i ono malo okućnice.
Ako mene tražiš, stani,
evo sam ti došla,
nosim ti stišku ravnice,
donosim ti oprost moj.
Ne, ne mogu da se ljutim na tebe
jer ti si moja hirovita i neobuzdana sestra,
i razorna magma koja i mojim venama tutnji.

07.07.2007. Poljana

U BEZGLAVOM VOĐI
IZNIKAO HRAST

U jednom lugu čovek podiže sekiru
i odseče glavu svom vođi i kumu.
Glavu poslaše u klečanoj šarenici
dušmanima na uvid.

Sahraniše bezglavog vođu.
U tajnosti i hitrini oko ukopa,
skotrlja se jedan žir
i pade na vođino srce.
Pustio je korenje kroz zaumrli krvotok.
Brzo je rastao i napajao se
sleđenom krvlju iz nabreklih vena.
Tako je naš sveti hrast porastao
i gordo se uzdigao umesto Karađorđa
a njegova glava, negde bačena
svetli kao zlatna kugla.
O Bože, oprosti nam grehe,
daj nam vid
iz Karađorđevog nevida!

24.12..2005. Prugovo

ZEMLJA SRBIJA

Majka Trojeručica te u trećoj ruci nosi
po paralelnim svetovima.
Ratnik te u nedra stavlja
kad u boj polazi.
Prognanik te ispod praga uzme
i u tuđinu tuđ nosi.
Pravednik te iznad glave diže
i pred Bogom se kune.
Mrtvom se tvoja grudva poslednja poklanja.
Zbog tebe se u Plavu grobnicu
gladan s pesmom ide.
Zbog tebe se i braća glože,
majke štake miluju,
Hilandar zrači,
crkve u tuđini niču,
dušmanima krste lome,
bombe bacaju na narod,
s neba obaraju nevidljivo,

i đavoli imaju svoju varoš,
junaci na Vidovdan vaskrsavaju.
Tvoju neprijatelji u mukama umiru,
tvoja pravda je spora ali dostižna,
tvoj zub za glavu vredi,
iz grobova tvojih junaka hrastovi niču
a ljubav staros